

APOLLÓN

PRÓBÁI

A LÁNGOLÓ LABIRINTUS

HARMADIK KÖNYV

 COOL
SELECTION

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

APOLLÓN
PRÓBÁI

A LÁNGOLÓ LABIRINTUS

HARMADIK KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Melpomenének, a tragédia múzsájának.
Remélem, most elégedett vagy.*

A sötét prófécia

*Emlékből lett szavaid sorra lángra gyúlnak,
Mielőtt új Hold kel fel az Ördög-hegy felett.
Új csatája léssen az elcserélt nagyúrnak,
S a Tiberis nyeli el a dermedt testeket.*

*Most dél felé jár a Nap az égi pályán
A szörnyeteg halál útvesztőiben,
Keresd meg a hófehér paripa gazdáját,
S ragadd el tőle, mit a Rejtvényes piheg.*

*Lester keressen nyugati tornyokat,
Déméter lánya meg isten őseit!
Csak a patás sejthet az utadról sokat:
Ellenség csizmája vezesse lépteid.*

*Ki ismeri a Hármast, folyóhoz érhet el.
Akkor tán Apollón is véled ünnepel!**

* Dési András fordítása

1.

*Egykor Apollón
Most kísérleti patkány
Küldjetez fánkot!*

NEM!

Ezt nem osztom meg veletek! Ez volt négyezer-iksz éves fennállásom leggyalázatosabb, legmegalázóbb, legszörnyűségesebb hete. Tragédia! Katasztrófa! Kész gyötirelem! Tudjátok, mikor mesélem el!

Még mindig itt vagytok? Kopjatok le!

Látom, nincs más választásom. Zeusz nyilván *elvárja*, hogy mindent elmeséljek, hiszen ez is része a büntetésemnek.

Nem elég, hogy halandó tinédzserré változtatott engem, a dicsőséges Apollónt, aki most pattanásos, hájas, és a Lester Papadopoulos névre hallgat. Nem elég, hogy veszélyes küldetéssel bízott meg, aminek keretében fel kell szabadítanom öt nagy ősi orákulumot a gonosz római császárok uralma alól. Nem elég, hogy rabszolgasorba taszított engem – az *egykori kedvencét* –, és egy Meg nevezetű erőszakos, tizenkét éves félistent tett meg gazdámnak!

A tetejébe még azt is kikötötte, hogy örökítsem meg a szégyenteljes történeteket az utókor számára.

Hát jó. De figyelmeztetek titeket. A következő oldalakon csupa szenvedés vár rátok.

Hol is kezdjem?

Természetesen Grovernél és Megnél.

Már két napja bolyongtunk a Labirintusban, sötét gödrök, mérgezett tavak és romos bevásárlóközpontok között, ahol a halloweenkellékeket árusító diszkontokon és a megkérdőjelezhető színvonalú kínai büféken kívül nem sok érdekesség várt ránk.

A Labirintus zavarba ejtő hely. Olyan, akár egy háló a halandó világ bőre alatt, ami a világ különböző tájain fellelhető pincéket, csatornákat és elfeledett alagutakat köti össze egymással, nem törődve az idő és a tér szabályaival. Lehet, hogy egy római csatornanyíláson keresztül lépsz be az útvesztőbe, ám amikor három méter után benyitasz egy ajtón, a minnesotai Buffalo bohócképző táborának konditermében találsz magad. (Ne is kérdezzétek! Megrázó élmény volt.)

Én teljes egészsében ki akartam hagyni a Labirintust. Sajnos azonban a jóslat, amit Indianában hallottunk, eléggé félreérthetetlenül fogalmazott: *A szörnyeteg halál útvesztőiben. Fincsi! Csak a patás sejthet az utadról sokat.*

A valóságban viszont patás vezetők, Grover Underwood, a szatír nem tűnt valami magabiztosnak.

– Eltévedtél! – reccsentem rá úgy negyvenedszer.

– Dehogyan! – ágált a szatír.

Azzal imbolyogva trappolt tovább a bő farmerében, a zöld batikolt pólójában meg a speciálisan a patáira szabott New Balance 520 csukájában. Göndör haját piros kötött sapka takarta. Gőzöm sincs, miből gondolta, hogy ebben az álruhában jobban elvegyülhet az emberek között. A sarva gyanúsán dudorodott a sapka alatt. A cipője

naponta többször lerepült a patájáról, és már nagyon untam, hogy én vagyok a cipőhordozója.

Egy T alakú útelágazáshoz érve megtorpant. A durván faragott kőfalak mentén mindkét irányban sűrű sötétség tátongott. Grover elgondolkodva ráncigálta gyér kecskeszakállát.

– Na? – kérdezte Meg.

Grover összerezett. Hozzám hasonlóan ő sem szívesen haragította magára a lányt.

Nem mintha Meg McCaffrey olyan félelmetesnek tűnt volna. A korához képest alacsony volt, az öltözéke pedig a jelzőlámpák színeit idézte – zöld egyberuha, sárga cicanadrág, piros magas szárú tornacipő, persze egytől egyig szakadt és koszos, mivel állandóan szűk alagutakban kúszunk-másztunk. Sötét apródfrizuráját pókhálók csikozták. A macskaszemüvege úgy bepiszkolódott, hogy szerintem ki sem látott a lencse mögül. Mindent egybevetve úgy festett, mint egy óvodás, aki épp most küzdött meg életre-halálra a játszótéri abronchshintáért.

Grover a jobb oldali alagútra mutatott.

– Ööö... arra van Palm Springs.

– Egész biztos? – kérdezte Meg. – Mint a múltkor, amikor rányitottunk egy végén trónoló küklopszra?

– Az nem az én hibám volt! – tiltakozott Grover. – Különben is, errefelé *jó illat* van. Olyan... kaktuszos.

Meg beleszimatolt a levegőbe.

– Én nem érzek kaktuszillatot.

– Meg – szóltam közbe –, ez a szatír a vezetőnk. Nincs más választásunk, meg kell bízunk benne.

– Köszönöm a bizalmat! – pufogott Grover. – Csak emlékeztetőül: nem én kértem, hogy varázsoljanak át az ország másík végébe, egy indianapolisi tetőkert paradicsomágyásába!

Bátor szavak, de a szatír végig a Meg középső ujjain lévő ikergyűrűkre szegezte a tekintetét, talán aggódott, hogy a lány esetleg megidézi az aranykardjait, és nyársra húzza őt, akár egy kecskegidát.

Grover Underwood, mióta megtudta, hogy Meg Démétér, a növények istennőjének a gyermeke, jobban tartott a lánytól, mint tőlem, az egykori olimposzi istentől. Az élet igazságtalan.

Meg megtörölte az orrát.

– Jó. Csak nem gondoltam, hogy két napig bolyongunk idelent. Az újhold...

– Három nap múlva lesz – vágtam közbe. – Tudjuk.

Talán túlságosan nyers voltam, de pontosan emlékeztem, hogyan szól a jóslat másik fele. Amíg mi délre tartotunk, hogy megtaláljuk a következő orákulumot, Leo Valdez barátunk kétségbeesetten süvített bronzsárkánya hátán a Jupiter Tábor, a római félistenek észak-kaliforniai kiképzőhelye felé, remélve, hogy még időben figyelmeztetheti őket a tűzre, a halálra és a katasztrófára, ami állítólag újholdkor lesújt rájuk.

Igyekeztem barátságosabb hangnemet megütni.

– Abból kell kiindulnunk, hogy Leo és a rómaiak megbirkóznak azzal, ami északon fog történni. Nekünk is megvan a saját feladatunk.

– És a saját tűzvészünk – sóhajtott Grover.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte Meg.

Az elmúlt két nap gyakorlatához hasonlóan Grover ezúttal is kitérő választ adott.

– Jobb, ha ezt nem... nem itt beszéljük meg.

Idegesen pillantott körbe, mintha a falnak is füle lenne, amit egyáltalán nem lehetett kizárni. A Labirintus ugyanis élő építmény volt. A folyosókon terjengő szagokból ítélve a bélrendszere kifogástalanul működött.

Grover a bordáit vakargatta.

– Srácok, én mindent elkövetek, hogy gyorsan célba érjünk – fogadkozott. – De a Labirintus a saját feje után megy. Legutóbb, amikor Percyvel voltam itt...

Merengő arckifejezéssel nézett maga elé, ami gyakran előfordult, amikor a legjobb barátjával, Percy Jacksonnal átélt kalandjairól mesélt. Nem is csoda. Percy beleváló fél-isten. Sajnos őt nem lehetett olyan könnyen előkapni a paradicsompalánták alól, mint a szatír vezetőnket.

Grover vállára tettem a kezem.

– Tudjuk, hogy igyekszel. Menjünk tovább! És miközben a kaktuszok után szaglászol, kereshetnél valami reggelit is. Mondjuk, kávé meg citromos-juharszirupos fánkot. Azt nagyon díjaznám.

Követtük a vezetőnket a jobb oldali alagútba.

A járat hamarosan kúp alakúra szűkült, így végül libasorban, guggolva totyogtunk egymás mögött. Én középben maradtam, a legbiztonságosabb helyen. Mondhatnátok, hogy ez nem volt túl bátor tett a részemről, de Grover a vadon ura, a Párosujjú Patások Tanácsának tagja. Állítólag komoly varázserővel bír, bár idáig még nem igazán csillogtatta meg a tudását. Ami Meget illeti, ő nemcsak az aranykardokat pörgette boszorkányos ügyességgel, hanem az Indianapolisban vásárolt vetőmagokkal is elképesztő dolgokat művelt.

Én viszont napról napra gyengébb és védtelenebb lettem. A Commodusszal vívott csatánk óta, amikor isteni fénnel vakítottam meg a császárt, egy morzsányit sem tudtam felmutatni az egykori hatalmamból. Az ujjaim lomhán vánszorogtak a harci ukulelém fogónyakán. Az íjásztudásom is leromlott. Amikor célba vettem a vécén trónoló küklopszt, elhibáztam a lövést. (Nem is tudom, melyikünk volt nagyobb zavarban.) A bénító nappali látomások ugyanakkor egyre sűrűbben jelentkeztek és egyre intenzívebbé váltak.

A barátaimmal persze nem osztottam meg az aggodalmaimat. Még nem.

Reménykedtem, hogy csak nagyon kimerültem. Hiszen az indianapolisi próbatételeink kis híján az életembe kerültek.

De volt egy másik lehetőség is. Januárban történt, hogy lezuhantam az Olimposzról, és egy manhattani kukában landoltam. Most március volt. Vagyis nagyjából két hónapja voltam ember. Elképzelhetőnek tartottam, hogy minél tovább maradok halandó, annál inkább legyengülök, és annál nehezebb lesz visszanyernem az isteni alakomat.

Vajon a legutóbbi két alkalommal is ugyanez történt, amikor Zeusz a földre száműzött? Nem emlékeztem. Voltak napok, amikor még az ambrózia ízét, a napszekeremet húzó lovak nevét vagy az ikertestvérem, Artemisz arcát sem tudtam felidézni. (Rendes esetben igazi áldásként éltem volna meg, hogy nem emlékszem a nővérem arcára, de most rettenetesen hiányzott. Ezt *ne* merészeljétek elmondani neki!)

Miközben elszántan kúsztunk előre a folyosón, a Dodonai Nyílvessző úgy rezgett a tegezemben, akár egy lenémított telefon, mintha direkt kérné, hogy vegyem elő, és konzultáljak vele.

Tudomást sem vettem róla.

Az utóbbi időben hiába kértem tanácsot a nyílvesszőtől, egyszer sem tudott érdemben segíteni. Ráadásul Shakespeare-i nyelven osztotta az észet, amit már végképp nem vett be a gyomrom. Sosem szerettem a 90-es éveket. (Az 1590-es évekre gondolok.) Majd Palm Springsben egyeztetek vele, gondoltam magamban. *Ha* egyáltalán eljutunk oda...

Grover újabb útelágazáshoz ért.

Először jobbra szimatolt, majd balra. Az orra úgy remeggett, mint egy nyúlé, ami kutyaszagot érez.

Hirtelen felkiáltott:

– Vissza! – Azzal rükvercbe kapcsolt.

A folyosó olyan szűk volt, hogy a szatír az ölembe esett, én pedig Meg ölébe, aki ijedt nyögéssel tottyant a földre. Mielőtt szóvá tehettem volna, hogy nem végzek csoportos masszázst, pattogni kezdett a fülem. Az összes nedvesség eltűnt a levegőből. Fanyar szag terjengett körülöttem – a frissen aszfaltozott arizonai utak kipárolgása –, és a folyosó végén sárga tűszőnyeg, lüktető hófal lobbant fel, de amilyen gyorsan keletkezett, olyan hamar el is hamvadt.

Recsegett a dobhártyám... alighanem felforrt az agyam. A szám úgy kiszáradt, hogy nyelni sem bírtam. Még azt sem tudtam megállapítani, én remegek-e, mint a nyárfa-levél, és mind a hárman megvagyunk-e.

– M... mi volt ez?

Fura, de először *ki*-t akartam mondani. Ez a robbanás szörnyen ismerős volt. A járatot megülő keserű füstben a gyűlölet, a frusztráció és az éhség bűze keveredett egymással.

Grover fején fehéren gőzölgött a kötött sapka. Égett kecskeszőrszag áradt belőle.

– Ez azt jelenti – felelte a szatír elhaló hangon –, hogy közeledünk. Sietnünk kell.

– Mit nem mondasz! – morogta Meg, majd fenéken bilentett. – Te meg szállj le rólam!

Talpra küzdöttem magam, már amennyire a szűk alagút engedte. Most, hogy kialudt a tűz, a bőröm nyirkossá vált. Sötét némaság honolt a folyosón, mintha az imént nem a pokol tüze lobogott volna benne, de eleget ücsörögtem már a napszekéren, hogy fel tudjam mérni a lángok erejét. Ha a robbanás a közvetlen közelünkben történt volna, akkor plazmává ionizálódunk.

– Balra megyünk – határozta el magát Grover.

– Ööö – szólaltam meg –, balról jött a tűz.

– De az a leggyorsabb út.

– És ha visszafordulnánk? – ötletelt Meg.

– Srácok, már nagyon közel vagyunk – erősködött Grover. – Érzem. De az *ő* területére tévedtünk. Ha nem csipkedjük magunkat...

Vííí!

A zaj a hátunk mögötti folyosóról jött. Reménykedtem, hogy csak valami mechanikus zörej, amit a Labirintus generál: egy nyitva maradt fémajtó, aminek berozsdásodtak a zsanérjai, vagy egy elemes játék a halloweeni kiárusításról épp egy feneketlen gödör felé gurul. Grover arc kifejezése azonban arra utalt, amit már eredetileg is sejtettem: a lárma élőlénytől származik.

Vííí! A második kiáltás már dühösebb volt, és sokkal közelebből szólt.

Nem tetszett, amit Grover mondott: *az ő területére tévedtünk*. Ki az az *ő*? Természetesen nem akartam, hogy a nagy sietségben egy beépített grillezővel ellátott folyosón találjam magam, a hátunk mögött felharsanó vijjogás azonban dermesztő rémülettel töltött el.

– Futás! – kiáltotta Meg.

– Futás! – helyeselt Grover.

Berohantunk a bal oldali alagútba. Az egyetlen jó hír: ez a járat valamivel tágasabb volt, tehát szellősebb térben futhattunk az életünkért. A következő elágazásnál balra, majd rögtön ezután jobbra fordultunk. Átugrottunk egy gödröt, felszaladtunk egy lépcsőn, és megint egy folyosóra jutottunk, ám a nyomunkban loholó lény így is tisztán érezte a szagunkat.

Vííí! – rikoltotta a sötétből.

A hang ismerősnek tűnt, de a selejtes emberi memóriám nem tudott mit kezdeni vele. Valami madárszerű lény üldözhetett minket. De ne valami cukiságra gondoljatok,

mint a papagáj vagy a kakadu. Hanem olyasmire, ami a pokol legmélyéről bukkant elő: veszélyes, vérszomjas és rettentően faksznis.

Egy kör alakú kamrában kötöttünk ki, ami leginkább egy hatalmas kút fenekére hasonlított. A durva téglafal oldalán keskeny rámpa kanyargott felfelé. Sejtelmem sem volt, mi lehet a tetején. Más kijáratot nem láttam.

Vííí!

A vijjogás már a középfülben található hallócsontjaimat hasogatta. A mögöttünk lévő folyosóról szárnysuhogás halatszott. Csak nem *többen* vannak? Szóval rajban támadnak. Nem először találkozom velük. Az ördögbe is, tudnom kellene, mik ezek!

– És most merre? – kérdezte Meg. – Felfelé?

Grover tátott szájjal bámult a fenti homályba.

– Nem értem. Ennek nem szabadna itt lennie.

– Grover! – kiáltotta Meg. – Fel, vagy ne?

– Igen, fel! – kurjantotta a szatír. – Felfelé jó lesz!

– Ne! – szóltam közbe, és libabőrös lett a tarkóm. – Nem fog sikerülni. Torlaszoljuk el az átjárót!

Meg a homlokát ráncolta.

– De...

– Zöldet ide! – kiáltottam. – Siess!

Meg javára szóljon: ha gyorsan parkosítanod kell, ő a te embered. A lány beletúrt a hasitasijába, feltépett egy csomagot, és az alagútba szórta a magokat.

Grover előkapta a pánsípját. Virgonc dallamot fújt rajta, hogy felgyorsítsa a csírázást, miközben Meg átszellemült arccal a magok elé térdelt.

A vadon ura és Démétér lánya prima kertészpárost alkottak. A magok paradicsompalántákká fejlődtek. A száraik megvastagodtak és egymásba fonódtak az alagút szájánál. Villámgyorsan kibontakoztak rajtuk a levelek.

A paradicsomok ökölnyi méretű piros termésekké duzzadtak. Már majdnem elzárták az alagút száját, amikor egy sötét, tollas alak tört át a növényháló résén.

Amikor a madár elsuhan mellettem, a karmai a bal orcámat súrolták, csak a szerencsének köszönhető, hogy nem találta el a szememet. A lény diadalmas vijjogással körberöpülte a kamrát, majd három méterrel a fejünk fölött a rámpára telepedett, és kíváncsian tekintett le ránk kerek, aranyárga, reflektorszerű szemével.

Egy bagoly? Nem, kétszer akkora volt, mint Athéné legnagyobb madarai. Tollazata obszidiánfeketén csillogott. Felemelte hússzínű lábát, szétnyitotta aranyzínű csőrét, és vastag, fekete nyelvével lenyalta a vért a karmairól – az én véremet.

A látásom elhomályosult. A térdem cseppfolyóssá vált. Halványan tudatosult bennem, hogy újabb zajok hallatszanak az alagútból – frusztrált sikolyok, szárnyzuhogás, ahogy még több démonmadár próbálja átverekedni magát a paradicsompalántákon.

Meg mellém vetődött, a kardjai villogtak, tekintete a felettünk lévő hatalmas, sötét madárra szegeződött.

– Apollón, jól vagy?

– Strix – mondtam, amikor a név felszínre bukott a halandó elmém mélyéről. – Ez az izé egy strix.

– Hogyan öljük meg? – érdeklődött Meg.

Mindig is gyakorlatias teremtés volt.

Megtapogattam az arcomon éktelenkedő vágásokat. Nem éreztem sem az arcomat, sem az ujjaimat.

– Hát, a megölése eléggé macerás.

Grover felnyüzített, amikor a kívül rekedt strixek vijjogva a növényekre vetették magukat.

– Srácok, még legalább hat vagy hét ilyen izé próbál bejutni ide. A paradicsomok nem fogják megállítani őket.

– Apollón, mondd már! – parancsolt rám Meg. – Mit tegyek?

Én engedelmeskedni akartam. Komolyan. De megszólalni sem bírtam. Mintha Héphaisztosz rajtam gyakorolta volna az egyik nevezetes foghúzási módszerét, és még mindig a kacagónektár hatása alatt állnék.

– H-ha megöled a madarat, átkozott leszel – nyögtem ki végül.

– És ha nem ölöm meg? – kérdezte Meg.

– Ó, akkor k-kibelez téged, megissza a véredet és megessi a húsozat – feleltem vigyorogva, bár halványan azért sejtettem, hogy ez nem is annyira vicces. – És vigyázz, ne-hogy megkarmoljon! Mert akkor lebénulsz!

Majd, mintegy szemléltetésképpen, kidőltem.

Fölöttünk a strix széttárta a szárnyait, és lecsapott.

2.

*Most bőrönd vagyok
Egy szatírnak a hátán.
Pocsék egy reggel!*

– ÁLLJ! – SIKOLTOTTA GROVER. – Békével jöttünk!

A madarat ez sem hatotta meg. Támadásba lendült, és csak azért nem sértette fel a szatír arcát, mert Meg lecsapott a kardjával. A strix kitért a suhintás elől, és miután ügyesen átpiruettezett a két penge között, sértetlenül landolt a csigavonalú rámpa felső szakaszán.

– VÍÍÍ! – süvöltötte a strix, és felborzolta a tollait.

– Hogyhogy „meg kell ölnöd minket”? – kérdezte Grover. Meg elkomorult.

– Te tudsz beszélni velem?

– Hát, igen – felelte Grover. – Ez is csak egy állat.

– És eddig miért nem tolmácsoltál? – kérdezte Meg.

– Mert csak azt ismételte, hogy *vííí!* – válaszolta Grover. – Most viszont azt mondja, hogy meg kell ölnie minket.

Megmozgattam a lábaimat. Mintha cementeszákokká változtak volna, amit egész mulatságosnak találtam. A két karom még mozgott, és a mellkasomban is éreztem valamit, de nem tudtam, meddig tart ez az állapot.

– Azt kérdezd meg a strixtól, hogy *miért* kell megölnie minket! – javasoltam.

– Viii! – mondta Grover.

Tele volt a hócipóm a strix nyelvvel. A madár rikácsolt és kattogott egy sort válaszul.

Eközben a folyosón a többi strix rikoltozva bontogatta a növényhálót. Fekete karmok és aranyszínű csőrök bukkantak elő a levelek mögül, lecsóalappá darálva a paradicsomokat. Úgy számoltam, hogy legfeljebb néhány percünk lehet hátra, amíg a madarak áttörik a kordont, és mindhármunkat legyilkolnak, de olyan cukik voltak azok a borotvaéles csőrök!

Grover a kezét tördelte.

– A strix azt mondja, azért küldték, hogy megigya a vérünket, megegye a húsunkat és kibelegzen minket, nem feltétlenül ebben a sorrendben. Azt mondja, sajnálja, de ez a császár parancsa.

– Hülye császárok! – morgolódt meg. – Melyik az?

– Nem tudom – felelte Grover. – A strix csak úgy hívja, hogy *Viii*.

– A kibelegzést le tudtad fordítani – méltatlankodott a lány –, de a császár nevét nem?

Én személy szerint már fenn sem akadtam ezen. Mióta eljöttünk Indianapolisból, sokat töprengtem a Trophóniosz barlangjában hallott prófécián. Néróval és Commodusszal már találkoztunk, és nagyon rossz előérzetem volt az idáig még ismeretlen harmadik császár kilétével kapcsolatban. Egyelőre azonban nem akartam, hogy a gyanúm megerősítést nyerjen. A strix mérge által keltett eufória lassanként elpárolgott belőlem. Mindjárt felfal egy vérszívó megabagoly, gondoltam magamban. Már így is bőgni tudnék a kétségbeeséstől.

A strix Megre vetette magát. A lány félreugrott, és a kardja lapjával úgy fenéken billentette a madarat, hogy szerencsétlen pára nyekkenve csapódott a szemközti

falnak, majd a téglához érve felrobbant, szörnypor- és tollfelhőbe burkolva a környezetét.

– Meg! – kiáltottam. – Mondtam, hogy ne öld meg! Még elátkoz!

– Nem én öltem meg. Öngyilkosságot követett el.

– Szerintem a moirák ezt másképp látnák.

– Akkor ne mondjuk el nekik.

– Srácok! – Grover a paradicsompalántákra mutatott, amik vészes gyorsasággal ritkultak a karmok és csőrök ostroma alatt. – Ha megölni nem is szabad a strixeket, legalább a kordont erősítsük meg!

A szájához emelte a pánsípját, és játszani kezdett. Meg gyűrűkké változtatta a kardjait. A paradicsomnövények felé nyújtotta a kezét. A szárok megvastagodtak, a gyökök küszködve kerestek fogást a kőpadlón, de ez a csata már elveszett. Annyi strix hemzsegett a túloldalon, hogy azon frissiben szétcsipkedték az új hajtásokat.

– Ez így nem lesz jó. – Meg gyöngyöző homlokkal tánorodott hátra. – Termőtalaj és napfény nélkül nem sokra megyünk.

– Igazad van. – Grover elnézett a fejünk fölött, tekintete felkúszott a félhomályba vezető rámpán. – Már majdnem otthon vagyunk. Ha még azelőtt felérünk a csúcsra, hogy a strixek elkapnának minket...

– Akkor felmászunk – jelentette ki Meg.

– Hahó! – mondtam esetlenül. – Az istenből lett halandó lebénult.

Grover homlokráncolva nézett Megre.

– Szigszalag?

– Szigszalag – bólintott Meg.

Az istenek óvjanak a szigszalagos hősöktől! Márpedig a hősöknél mindig van szigszalag. Meg már elő is húzta a tekercest a kertészövén lógó tasakból. Háttal Grover mögé

ültetett, majd átvezette a szalagot a hónaljunk alatt, és a szatírra erősített, akár egy hátzsisákot.

Meg segítségével Grover talpra kecmergett, és közben úgy zötykölt, hogy hol a fal, hol a talaj, hol Meg, hol a saját béna lábam villant fel a szemem előtt.

– Ööö, Grover! – szólítottam meg. – Biztos, hogy fel bírsz cipelni oda?

– A szatírok elsőrangú hegyászok – zihálta Grover.

Azzal elindult a keskeny rámpán, a talajon vonszolva a béna lábamat. Meg mögöttünk haladt, és időnként hátrapillantott a sebesen fogyatkozó paradicsompalántákra.

– Apollón – mondta –, mesélj nekem a strixekről!

Átfésültem az agyam legrejtettebb zugait, hasznos morzsák után kutatva az iszapban.

– Ezek... ezek balszerencsét hozó madarak – magyaráztam. – Amikor felbukkannak, előbb-utóbb valami rossz történik.

– Nem mondd! – felelte Meg. – Még valami?

– Ööö, általában a fiatalokkal és a gyengékkal táplálkoznak. Csecsemőkkel, öregekkel, rokkant istenekkel... ilyesmi. A Tartarosz felsőbb részein szaporodnak. Ez csak az én véleményem, de szerintem nem alkalmasak házi kedvencnek.

– Hogyan úzzuk el őket? – kérdezte Meg. – Ha egyszer nem ölhetjük meg őket.

– Hát... azt nem tudom.

Meg csalódottan sóhajtott fel.

– Beszélj a Dodonai Nyílvevővel! Hátha tud valamit. Addig megpróbálok időt nyerni.

Azzal lekocogott a rámpán.

A nyílvevővel való társalgás volt a legutolsó dolog, amire aznap vágytam, de parancsot kaptam, és amikor Meg rám parancsol, muszáj engedelmeskednem. Átnyúltam a

vállamon, beletúrtam a tegezembe, és előhúztam a varázslövedéket.

– Helló, Bölcs és Hatalmas Nyílvessző! – mondtam.

(Egy kis hízelgés sosem árt.)

– *MÁR ÉPP IDEJE VOLT* – zengte a nyílvessző. – *HE-
TEKEN ÁT HIÁBA IGYEKEZTEM SZÓT VÁLTANI VÉ-
LED.*

– Alig negyvennyolc óra telt el – feleltem.

– *BIZONY MONDOM NÉKED, AZ TEGEZ FOGSÁGÁ-
BAN ÓLOMLÁBAKON JÁR AZ IDŐ. PRÓBÁLD CSAK
KI, MAJD MEGLÁTOD!*

– Jó. – Ellenállhatatlan késztetés fogott el, hogy ketté-
törjem a nyílvesszőt. – Mit tudsz a strixekről?

– *BESZÉDEM VAN VÉLED... NOCSAK! ÁLLJUNK
MEG EGY SZÓRA! STRIXEK? MI DOLGOD VÉLÜK?*

– Meg akarának... meg akarnak ölni minket.

– *EJNYE, NO!* – nyögte a nyílvessző. – *ILY VÉSZNEK
NE TEDD KI MAGAD!*

– Ki hitte volna? – feleltem. – Van-e bármi érdemi mon-
dandód, ó, Bölcs Löveg?

A nyíl zümmögni kezdett, nyilván a Wikipédiát próbálta elérni. Persze tagadja, hogy használná az internetet. Talán csak véletlen egybeesés, hogy mindig segítőkészebb, amikor ingyenwifi van a közelben.

Grover hősiezen cipelte szánalmas halandó testemet fel-
felé a rámpán. Hangosan fújtatott meg zihált, és közben
vészesen közel került a peremhez. A talaj most már tizenöt
méterrel alattam húzódott – ami épp elég egy jó kis halá-
los zuhanáshoz. Láttam, hogy Meg odalent járkal, és ma-
gában motyogva szórja a magokat.

A rámpa végtelen spirálban kanyargott a fejünk fö-
lött. Bármi várt is ránk a legtetején – feltéve, hogy egy-
általán *van* teteje –, a sötétbe vészett. Szégyen gyalázat,
hogy a Labirintus nem biztosított liftet, vagy legalább egy

tisztességes korlátot. Már bocsánat, de az akadálymentesítésre szoruló hősök hogyan élvezzék a halálcsapdát?

A Dodonai Nyílvesző végül kimondta a végszót:

– *AZ STRIXEK VESZÉLYES JÓSZÁGOK.*

– Szavamra – feleltem –, sugárzik belőled az értelem!

– *FOGD BE AZ BAGÓLESŐD!* – folytatta a nyílvesző.

– *AZ MADARAK LEGYŐZHETŐK, BÁR AZ GYLKOS MEGLAKOL AZ TETTÉÉRT, ÉS MÉG TÖBB STRIX BUKKAN FEL.*

– Igen, igen. Mi van még?

– Mit mond? – kérdezte Grover két lihegés között.

A nyílvesző, hogy a többi idegtépő tulajdonságát ne is említsük, kizárólag az én fejemben beszélt, tehát nem elég, hogy hibbantnak tüntem miatta, még közvetítenem is kellett a zavaros fejtegetéseit.

– Még a Google-t bújja – válaszoltam. – Talán, ó, Nagy Nyílvesző, próbálkozz a Boole-kereséssel: „strix plusz legyőzés”.

– *ÉN NEM FOLYAMODOM ILY CSALÁRDSÁGHOZ!*

– dörögte a nyíl.

Aztán pont annyi ideig hallgatott, ameddig beírhatta, hogy *strix + legyőzés*.

– *A MADARAKAT DISZNÓBELSŐSÉGGEL LEHET ELRIASZTANI* – jelentette ki. – *NÉKED VAN OLYAN?*

– Grover – szóltam hátra a vállam fölött –, nincs nálad véletlenül egy kis disznóbelsőség?

– *Micsoda?* – Grover hátrafordult, ami nem bizonyult túl hatásos módszernek, mivel a hátára voltam ragasztva. A téglafal majdnem lehorzsolta az orromat. – Miért lenne nálam disznóbelsőség? Vegetáriánus vagyok!

Meg felmászott a rámpán, és a nyomunkba szegődött.

– A madarak mindjárt áttörik a kordont – jelentette. – Többféle növényvel is próbálkoztam. Barackot is megidéztem...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Elcsuklott a hangja.

Amióta belépett a Labirintusba, képtelen volt megidézni a barackszellemet, aki hasznos harcostársnak bizonyult, de eléggé megvágotta, mikor és hol jelenik meg. Feltételeztem, hogy a paradicsompalántákhoz hasonlóan Barack sem érzi jól magát a föld alatt.

– Dodonai Nyílvevő, mit tudsz még? – kiáltottam, a nyílhegyhez intézve a szavaimat. – Biztos akad még más is a disznóbelsőségen kívül, ami távol tartja a strixeket!

– *VÁRJ!* – kiáltotta a nyílvevő. – *FIGYELMEZZ RÁM! ÚGY LÁTOM, HOGY SZÜKSÉG ESETÉN AZ ARBUTUS IS MEGTESZI.*

– Milyen busz? – kérdeztem felhevülten.

De már késő volt.

Alattunk a strixek vérszomjas sikolyok kíséretében át-törték a paradicsombarikádöt, és előzönlötték a kamrát.